

Моя Україно! Як я тебе любив!
Твої луки, твої степи розлогі,
Дніпра ревучого славетнії пороги
І хвилі золоті твоїх шовкових нив.

Як я любив в садочках вишняку
Твої білесенькі, немов хустини, хати,
Поважну річ старих дідів чубатих
І регіт дітвори в жартливому танку.

Як я любив в ніч теплу, весняну
Чуть пугача з діброви тихий стогін,
Гукання парубків, дівчат веселий гомін
І пісню з-за лугів розкішну, голосну.

Як я любив уосени в стіжках
Хліб коло хат, а ранками сідами
Селян за працею хапливою між ними
І стукіт говіркий ціпів геть по токах.

Як я любив зимової доби
При каганці невпиннеє сюрчання
Тих веретен і пісню чи ридання
Тихесеньке жіночої журби.

Як я люблю безрадісно тебе,
Народе мій, убожеством прибитий,
Знеможений і темністю сповитий,
Що вже забув і поважать себе,
Потративши свої колишні сили...
Як я люблю твої сумні могили,
Україно! Як я люблю тебе!

І ось тепер та мучена любов
Мене жене в далеку чужину...

(1881)
